

§ 30 i forvaltningsloven fastsætter, at »fortrolige oplysninger, der udelukkende er indhentet med henblik på statistiske uddrag eller som led i en videnskabelig undersøgelse, må ikke videregives til en forvaltningsmyndighed til anden anvendelse«.

Forvaltningslovens bestemmelse indebærer, at myndigheder eller private virksomheder, der videregiver fortrolige oplysninger med henblik på statistik eller videnskabelige undersøgelser, er sikret mod, at oplysningerne bliver videregivet til administrativ brug, f.eks. kontrol med overholdelse af lovgivning.

Persondataloven indeholder ligeledes bestemmelser, der sikrer, at oplysninger om fysiske personer, der af myndigheder indsamles til udelukkende videnskabelig eller statistisk brug, ikke anvendes til andet formål.

For så vidt angår den tillid til fortrolig behandling af oplysninger til brug for udarbejdelse af offentlig statistik, der er nødvendig for at sikre, at korrekte oplysninger afgives, vil denne formentlig kunne sikres ved en lavere frist end den gældende 80-års tilgængelighedsfrist.

Arbejdsgruppen og Tilgængelighedsudvalget er ikke fremkommet med en konkret indstilling på dette område.

Kulturministeriet finder, at de særlige hensyn, som måtte gøre sig gældende på området, vil kunne varetages forsvarligt ved fastsættelse af en frist på 50 år.

For så vidt angår beskyttelsen af privatlivets fred i forbindelse med personstatistik, vil denne kunne varetages ved den almindelige bestemmelse i lovforslagets § 23, stk. 1.

§ 27

Til stk. 1

Bestemmelsen ændrer den gældende bestemmelse i § 21. Der fastsættes en øvre grænse på 60 år for forlængelse af tilgængelighedsfristen for dokumenter, jf. § 22 og §§ 25-26, hvor dette er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn.

Efter den gældende bestemmelse i § 21, stk. 1, træffer den afleverende myndighed afgørelse om fristforlængelser efter drøftelse med det modtagende arkiv. I arbejdsgruppen har der været enighed om at opretholde en bestemmelse, der giver mulighed for at foretage forlængelse af den almindelige tilgængelighedsfrist.

Det er under drøftelserne i arbejdsgruppen foreslået, at det præciseres, at det er ministrene, der træffer afgørelse om fristforlængelser. Da den pågældende minister under alle omstændigheder bærer såvel det administrative som det politiske ansvar for fristforlængelser, der foretages af myndigheder inden for den

statslige forvaltning, kan en sådan præcisering forekomme overflødig.

På baggrund af, at der i praksis normalt ikke fastsættes særlige frister af længere varighed end 60 år, har arbejdsgruppen i enighed indstillet, at der indføres en overgrænse på 60 år for fristforlængelser, som kun kan fraviges, når dokumenter er udstedt af fremmede magter eller internationale organisationer eller i andre helt særlige tilfælde.

Kulturministeriet er enig i, at muligheden for fristforlængelser bør opretholdes, dog således, at længere frister end 60 år kun fastsættes i særlige tilfælde.

Herunder kan nævnes de tilfælde, hvor et dokument eller en oplysning, der er klassificeret »fortroligt« eller højere, er modtaget fra en dansk myndighed, en fremmedt magt eller en mellemfolkelig organisation. Sådanne dokumenter eller dokumenter, der gengiver sådanne oplysninger, vil - ifølge det såkaldte udstederprincip - først kunne frigives til benyttelse efter samtykke fra de danske, udenlandske eller mellemfolkelige myndigheder, der oprindeligt har foretaget klassifikationen, eller når den pågældende myndighed har givet meddelelse om, at afklassificering har fundet sted.

Arbejdsgruppen har drøftet de tilfælde, hvor fristforlængelse kan finde sted.

Brugerrepræsentanterne i arbejdsgruppen har indstillet, at sætningen i arkivlovens § 21, stk. 1, »hvis dette er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til:« erstattes med: »hvis frigivelse med stor sandsynlighed skønnes at føre til alvorlig skade for:«, samt at arkivlovens § 21, stk. 1, nr. 6, ophæves. Forvaltningsrepræsentanterne har ikke kunnet tilslutte sig disse synspunkter.

Formuleringen af bestemmelsen i den gældende lov svarer til den tilsvarende bestemmelse i offentlighedslovens § 13. Det bemærkes i den forbindelse, at det i bemærkningerne til bestemmelsen i arkivloven af 1992 blev understreget, at bestemmelsen kun kunne anvendes, hvor det var *nødvendigt* til beskyttelse af *væsentlige* hensyn til de i bestemmelsen nævnte interesser.

For så vidt angår bestemmelsen i § 21, stk. 1, nr. 6, i den gældende lov, har brugerrepræsentanterne i arbejdsgruppen anført, at denne bestemmelse kan opfattes som en adgang til at fristforlænge i tilfælde, hvor det strengt taget ikke har været forudset i lovgivningen. Bestemmelsen kan derfor skabe et indtryk af, at arkivadgang kan begrænses vilkårligt.

Forvaltningsrepræsentanterne i arbejdsgruppen har heroverfor anført, at der findes en tilsvarende bestemmelse i offentlighedslovens § 13. Begrundelsen for, at